

אל "התנור" ולהמשיך אחר-כך לאורך הנחל מעברו המזרחי עד הגשר בקצהו הדרומי של עמק עיון. באותם ימים היה הואדי כולו תלול מאוד ובמיוחד הקטע של "התנור" שהיה כמעט כמו קיר וההליכה בו היתה קשה אלא שאנחנו התרגלנו לשבילים הצרים והחלקלקים והיינו יורדים ועולים בהם בריצה כעזים המקפצות במדרוני הרים. גם שביל הגישה אל המפל היה צר מאוד והיה קשה ואפילו מפחיד לעבור בו. לנו, כל זה לא הפריע והיינו באים פעמים אין ספור לאותם מקומות. את רוב זמננו הפנוי בילינו בטיולים. ואפילו בחורף בימות הגשמים, היינו מוצאים לנו שעת בין-ערביים, ובין גשם לגשם "מודדים" את הרחוב הלוך ושוב במרץ ובמהירות כאילו חוייבנו לעשות זאת כך וכך פעמים ועלינו להספיק ויהי מה.

לפעמים, משרבו הגשמים, היה העמק (מרג'-עיון) מוצף מים ונראה כולו כאגם אחד גדול. להקות ברווזי-בר היו באות בייעף מאגם החולה, נוחתות "באגם המרג" ושוחות בו להנאתן ולהנאתנו. שעות ארוכות בילינו אז ליד ה"אגם" ואחר-כך פונים לעבר ה"בלוע". היה זה כעין לוע בתחתית מדרונה הצפוני-מערבי של המושבה, והיה "בולע" את המים שנקוו במרג' ולפי המסופר מוליכם בתעלה, ואם תרצו קיראו לה מנהרה, מתחת ההר עד "הרווחינה" שהוא מעיין הנובע אי-שם בחצי הדרך בין מטולה לכפר-גלעדי. אמרתי "לפי המסופר", משום שעדיין לא הוכח שאמנם כך הוא הדבר. גם קטטות היו פורצות לפעמים בין הילדים שהיו מס-תיימות ב"איחולי" קללה שגרתית בזו הלשון: "הלואי תמות ותקבר בקבר מחמד עווידה" (נראה מהמושבה על רכס מצפון לנבי-יושע).